

Danuta Jaskanis, Lech Pawlata

Drohiczyn, woj. białostockie. Stanowisko XVI

Informator Archeologiczny : badania 15, 169-170

1981

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Badania prowadziła dr Eligia Gąssowska. Finansował WKZ w Kielcach. Szósty i ostatni sezon badań. Wczesnośredniowieczne sanktuarium pogańskie.

Założono wykop badawczy na wale 3 /najbliższym/, zlokalizowany na osi N-S założenia, kończąc przekrój przez wały 1, 2 oraz obszary międzywałowe. Stwierdzono, że sposób budowy wału 3 nie różni się od dwóch pozostałych. Jest on jednak znacznie niższy. Natomiast w przeciwieństwie do wałów 1-2, na wale 3 nie palono ognia. Pod stopą wału 3 i jego dolnej części zalega dość gruba warstwa spalenizny odłożona wskutek wypalenia lasu przed przystąpieniem do budowy.

Ponadto przeprowadzono drobne prace weryfikacyjne i zabezpieczające. Teren całej Góry Dobrzeszowskiej został wyłączony jako rezerwat przyrodniczy i krajobrazowy ochraniający rezerwat archeologiczny, ograniczony do samej świątyni posadowionej na niewielkim plateau podszczytowym.

Badania zakończono.

DROHICZYN
woj. białostockie
Stanowisko XVI

Konserwator Zabytków
Archeologicznych
w Białymstoku

Badania prowadziła mgr Danuta Jaskanis i Lech Pawlata. Finansował WKZ w Białymstoku. Drugi sezon badań. Osada kultury łużyckiej z IV-V okresu epoki brązu i wczesnej epoki żelaza. Osada i cmentarzysko wczesnośredniowieczne /XII-XIII w./.

Przebadano kilka ćwiartek arowych /ary 68 i 88/ o powierzchni około 115 m². Badania kontynuowano w kierunku północnym, w celu rozpoznania stratygrafii i zasięgu osady i cmentarzyska.

Potwierdzono obserwacje stratygraficzne z ubiegłego roku w części południowej. W północnej orka zniwelowała nawarstwienia do poziomu osadnictwa łużyckiego, a miejscami do calca, który w tej części stanowi płat gliny. W kierunku północnym zanika warstwa osadnictwa łużyckiego, której treścią jest intensywnie czarna ziemia.

Odkryto 23 jamy kultury łużyckiej, 3 jamy i 7 grobów wczesnośredniowiecznych.

Obiekty kultury łużyckiej są w większości jamami gospodarczymi /kilka okrągłych, nieckowatych jam, średnicy 25-30 cm, wypełnionych czarną ziemią uznać można za dołki posłupowe/. Jamy są kształtu okrągłego, w przekroju nieckowate lub cylindryczne z płaskim dnem, średnicy 1-2, 5 m, głębokości od poziomu pierwotnego 0, 3-1, 2 m. Jamy wkopane

w części północnej w płat calcowej gliny mają w przekroju pionowym kształt cylindryczny. Jedna z nich połączona jest z ukośnie prowadzącym do niej korytarzykiem o pionowych ściankach. Z warstw i jam uzyskano fragmenty naczyń esowatych o powierzchniach schropowaconych, naczyń wazowatych ornamentowanych ukośnymi żłobkami /także kilka fragmentów brzegów poziomo wyciągniętych/, naczyń baniastych i jajowatych /część posiada otwórki pod krawędzią wylewu/, mis ostro profilowanych półkulistych oraz talerzy o powierzchniach gładzonych, z których jedna zwykle ornamentowana jest koncentrycznymi rzędami dołków palcowo-paznokciowych. Znaleziono dość dużą ilość krzemieni, głównie odpadków i półsurowca, a także grociki, rdzenie oraz drapacze. W kilku jamach wystąpiła duża ilość polepy z odciskami prętów, oraz kamienne paleniska. Na uwagę zasługuje znaleziony w namytej warstwie, poniżej warstwy wczesnośredniowiecznej, drut żelazny z jednym końcem esowato wygiętym /fragment szpili/.

Jamy wczesnośredniowieczne kształtu owalnego, w przekroju nieckowate posiadały słabo uchwytny zarys. Zawierały ubogi materiał organiczny, nieliczne fragmenty ceramiki. Jedyne w jamie nr 9 znajdowały się dwa naczynia typu drohiczyńskiego oraz krzesiwo ogniwkowe.

W obrębie cmentarzyska znajdowały się groby zawierające pochówki jednostkowe w jamach kształtu prostokątnego i owalnego. Układ grobów rzędowy /stwierdzono 5 grobów w jednym rzędzie/. Szkielety zorientowane były głowami na zachód. Ręce wyciągnięte wzdłuż tułowia. Cztery szkielety wyposażone były w części stroju: kolie paciorków szklanych z krzyżkami i zawieszkami krzyżkowatymi, kabłączki esowate brązowe i posrebrzane, zausznice z pełnymi malinami, ze srebrną granulacją, brązowe pierścionki taśmowate i owalne w przekroju. Szkielet nr 8 wyposażony był ponadto w nóż żelazny.

Materiały przechowywane są w Muzeum Okręgowym w Białymstoku.

Badania będą kontynuowane.

GOSTCHORZE, gm. Krosno Odrzańskie
woj. zielonogórskie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
Środkowego Nadodrza
w Świdnicy k/Zielonej Góry

Badania prowadził mgr Edward Dąbrowski. Finansował WKZ w Zielonej Górze.
Grodzisko wczesnośredniowieczne z VII-VIII oraz IX/X-XI w.

Nawiązując do odsłoniętej w 1980 r. powierzchni badanego obiektu, stanowiącej część głównego przekopu, przeprowadzonego wzdłuż dłuższej osi grodziska, wytyczono w kierunku północnym trzy następne półarówki /arów 8, 9 i 10/; uzyskano w ten sposób generalny przekop niemal do samej nasady cypla, o łącznej długości 100 m i szerokości 5 m. Także w